

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. V.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2018, č. j. JMK 40631/2018, sp. zn. S-JMK 28985/2018/OD/Ša, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2019, č. j. 33 A 24/2018 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 11. 12. 2017, č. j. ODSČ-43029/17-29, sp. zn. ODSČ-43029/17-PŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že dne 20. 6. 2017 v 14:27 hod. v Brně na pozemní komunikaci ulice Drobného ve směru a v úseku od ul. Provazníkovy k ul. Pionýrské při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší

dovolenou rychlost v obci o 33 km/h, když byla jím řízenému vozidlu silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM naměřena rychlost 86 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Při zohlednění možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h skutečná rychlost činila přinejmenším 83 km/hod. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.700 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl, že v rozhodnutí o přestupku nebyla uvedena dotčená ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“). Správní orgány nadto při výměře pokuty nezohlednily délku řízení. Dále nezdůvodnily, proč uložily pokutu právě v polovině zákonného rozpětí a jak zohlednily jednotlivá kritéria vzhledem ke konečné výši pokuty. Nebyla popsána ani rozhodovací praxe v obdobných případech.

[4] Dle žalobce nelze spáchání jediného přestupku za poslední tři roky považovat za přitěžující okolnost. V posuzovaném případě se navíc nejednalo o výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, došlo k němu na přehledném úseku pozemní komunikace, kde se chodci běžně nevyskytují. Správní orgány se nadto nevyjádřily k možnosti aplikovat na daný případ mimořádné snížení pokuty dle § 44 přestupkového zákona. Rovněž nebyla uvedena a dostatečně zdůvodněna forma zavinění, když se prvostupňový správní orgán omezil na konstatování, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti. Ani žalovaný neuvedl, jakou konkrétní formu zavinění považoval za zjištěnou.

[5] Žalobce dále namítl, že policisté nejsou ze zákona oprávněni provádět tzv. skryté měření, tedy bez vědomí řidiče vozidla, jehož jednání je rychloměrem zaznamenáno. Jedná se tedy o překročení zákonem svěřené pravomoci, protože nemůže být výstupní fotodokumentace způsobilým důkazem. Takovým postupem nadto není naplněn účel měření rychlosti, tedy zvyšování bezpečnosti provozu. Jelikož se správní orgány nezabývaly účelem měření rychlosti, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nebylo ani uvedeno, na základě jakého podkladu odečetly správní orgány od naměřené rychlosti odchylku 3 km/h. Žalobce dále namítl, že naměřená rychlost byla v jeho neprospěch ovlivněna tzv. slip efektem, tj. jevem, který vzniká, pokud se laserový paprsek po celou dobu měření neodráží od stále stejného místa.

[6] V místě spáchání přestupku byla dle žalobce stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 70 km/h. Přestože své tvrzení nijak nedoložil, poukázal na skutečnost, že opačný závěr vyplývá pouze z obsahu policejní dokumentace, která není sama o sobě způsobilým důkazem.

[7] Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že zákon nestanovuje způsob, jakým má být měření rychlosti provedeno, natož povinnost, aby policejní orgány o tomto postupu dopředu informovaly řidiče, vůči kterým svoji pravomoc uplatňují. Ve vztahu k posouzení zákonnosti měření rychlosti je podstatné pouze to, že jeho provedením v daném místě dochází ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu, přestože je možné polemizovat o tom, zda ve větším nebo menším rozsahu, než kdyby byl měřený úsek dopravním značením či jinak vyznačen. Tvrzení žalobce, že

pokračování

v předmětném úseku platil rychlostní limit 70 km/h, je ryze spekulativní, přičemž z oznámení a záznamu o přestupku vyplývá, že na uvedené pozemní komunikaci v době spáchání přestupku platila obecná právní úprava stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h.

[8] K tvrzení žalobce, že v daném případě mělo dojít k tzv. slip efektu, krajský soud podotknul, že se jedná o jednu z pravidelně uplatňovaných námitek právního zástupce žalobce, která je doložena abstraktními matematickými výpočty a odkazy na dokumenty dostupné na internetu. Podklady užívané správními orgány pro prokázání spáchání přestupku ze strany žalobce nevyvolávají žádné pochybnosti ve vztahu k přesnosti naměřených hodnot, a to navíc za předpokladu, kdy se nejednalo o nepatrné překročení nejvyšší dovolené rychlosti a správními orgány byla ve prospěch žalobce zohledněna odchylka ± 3 km/h.

[9] Krajský soud přisvědčil žalobci, že prvostupňové rozhodnutí vykazuje nedostatky stran zdůvodnění formy zavinění, neboť správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že byl přestupek spáchán z nedbalosti. Žalovaný však v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí úvahy prvostupňového správního orgánu upřesnil, což je možné vzhledem k tomu, že správní řízení tvoří dohromady jeden vzájemně provázaný celek až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí.

[10] K námitce nezákonnosti uložené pokuty krajský soud konstatoval, že neuvedení odkazu na příslušná ustanovení stanovující výčet polehčujících a přitěžujících okolností lze považovat za vadu, která však sama o sobě nemá za následek nezákonnost rozhodnutí, jelikož se správní orgány touto otázkou zabývaly. Nepřisvědčil ani námitce, že by prvostupňový správní orgán musel popisovat svoji rozhodovací praxi v jiných případech. Soud dospěl k závěru, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 33 km/h v obci nelze považovat za bagatelní a v případě žalobce se jednalo o opakované porušení stejné povinnosti řidiče za poslední tři roky. Správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.700 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí. Pakliže tedy bylo s ohledem na okolnosti případu považováno uložení pokuty v polovině zákonné sazby za přiměřené, nemusely správní orgány podrobně zdůvodňovat, proč nebyly splněny podmínky k jejímu mimořádnému snížení podle § 44 přestupkového zákona.

[11] Krajský soud závěrem konstatoval, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je odkázáno na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, ve kterém bylo v rozhodnou dobu stanoveno, že se za výše uvedený přestupek ukládá pokuta v rozmezí 2.500 – 5.000 Kč. Tento postup je dostačující, jelikož neuvedení ustanovení zakotvujících obecná kritéria pro výměru pokuty není vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí, pakliže k nim bylo v rámci odůvodnění rozhodnutí přihlédnuto. Oba správní orgány procesně postupovaly podle právní úpravy platné a účinné v době jejich rozhodování, což nijak nevylučuje, aby byla odpovědnost za přestupek stejně jako druh a výše správního trestu posuzována podle právní úpravy rozhodné ke dni spáchání přestupku. Věcně se totiž právní úprava nijak nezměnila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud neuvedl, co dovozuje ze svých závěrů ohledně námitky stěžovatele, že bylo měření rychlosti ovlivněno jevem slip efekt, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. Krajský soud se dále nevypořádal s důkazními návrhy stěžovatele, a jedná se tak o tzv. opomenuté důkazy. Pokud krajský soud považoval odkaz na dokument BBC, na nějž stěžovatel poukázal v žalobě a jenž je dostupný na internetu, za nedostatečný, měl stěžovatele vyzvat, aby předložil citovaný dokument ve vhodném počítačovém formátu. Rovněž tvrzení krajského soudu, že pokud by došlo k vadnému měření rychlosti, rychloměr by zobrazil chybovou hlášku, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož soud neprovedl dokazování, ze kterého by tento závěr plynul.

[13] Krajský soud dále nevysvětlil, jakým způsobem dovodil, že nemohlo v posuzovaném případě dojít k jevu slip efekt. Způsob měření rychlosti laserovým rychloměrem není dle stěžovatele obecně známou skutečností, a proto pokud je krajskému soudu známo, že v uvedeném případě nemohl jev slip efekt nastat, měl soud stěžovatele upozornit, že bude z této skutečnosti vycházet, neboť je mu známa z úřední činnosti, případně měl jako důkaz provést podklad, ze kterého tento závěr dovozuje. Krajský soud ignoroval námitku stěžovatele, že záměrný kříž na registrační značce nasvědčuje jevu slip efekt, a dokonce tuto skutečnost označil jako důkaz o tom, že slip efekt nenastal. Krajský soud nezdůvodnil a neprokázal, že slip efekt nemůže nastat, pokud fotodokumentace byla pořízena ve chvíli, kdy se na dané pozemní komunikaci nenacházela žádná další vozidla.

[14] Také rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti, kdy žalovaný neuvedl, jakou formu zavinění vzal za zjištěnou, přičemž jeho úvahy nepostačují k odůvodnění zavinění, jelikož se žalovaný podrobně nezabýval všemi znaky konkrétní formy nedbalosti. Krajský soud se pak nedostatečně vypořádal s námitkou stěžovatele, že došlo k porušení dvojinstančnosti řízení, když pouze uvedl, že s ohledem na zásadu jednoty řízení tvoří rozhodnutí prvního i druhého stupně jeden celek. Krajský soud se však měl zabývat tím, zda byl postup žalovaného v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy zda žalobci nehrozila nebo nevznikla újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat. Stěžovatel připustil, že odvolací orgán může napravovat nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale pouze tehdy, jsou-li nedostatky prvostupňového rozhodnutí pouze dílčí, což není tento případ.

[15] Jev slip efekt může dle stěžovatele nastat bez ohledu na to, v jaké části snímku se vozidlo nachází. Skutečnost, že se záměrný kříž nachází na registrační značce, naopak nasvědčuje tomu, že jev slip efekt nastal, protože tento typicky nastává právě v případě, kdy se měřící bod na začátku měření nachází na čelním skle nebo střeše vozidla a v průběhu měření se posunuje dolů až na registrační značku, takže měřené vozidlo se „z pohledu rychloměru“ přiblíží k rychloměru o vzdálenost mezi místem, kde se měřící bod nacházel na začátku a na konci měření, což má za následek naměření vyšší než skutečné rychlosti. Tvrzení soudu, že by stěžovatel naplnil danou skutkovou podstatu i tehdy, pokud bylo měření rychlosti jevem slip efekt ovlivněno, je spekulativní, jelikož není

pokračování

známo, jak moc mohl slip efekt přesnost měření rychlosti ovlivnit. Stěžovatel měl polovinu skutkové podstaty daného přestupku přesáhnout pouze o 3 km/h, což mu správní orgány kladly k tíži. I kdyby slip efekt způsobil nepřesnost měření rychlosti pouze o 3 km/h, mělo by to negativní vliv na práva stěžovatele, jelikož i tato nepatrná nepřesnost by měla za následek uložení vyšší sankce.

[16] Odečtení odchylky 3 km/h nekoriguje případné nepřesnosti způsobené jevem slip efekt, ale koriguje toliko vliv tzv. provozních podmínek na měření rychlosti, kterými je tlak, vlhkost a teplota vzduchu atp. Výše uvedený jev může nadto vyvolat nepřesnost měření rychlosti v řádu desítek km/h, takže odečtení odchylky 3 km/h v žádném smyslu nevyvrací, že měření rychlosti nebylo jevem slip efekt ovlivněno podstatným způsobem.

[17] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že neuvedení odkazu na příslušná ustanovení stanovující výčet polehčujících a přitěžujících okolností lze považovat za vadu, která však sama o sobě nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Je irelevantní, zda se správní orgány zákonnými kritérii pro výměru sankce zabývaly. Pro posouzení námítky absence odkazu na ustanovení obsahující zákonná kritéria je podstatné pouze to, že správní orgány na tato právní ustanovení neodkázaly, a to nejen ve výroku, ale ani v odůvodnění.

[18] Závěrem stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů stěžovatele a jeho advokáta na webu Nejvyššího správního soudu s tím, že trvá na plné anonymizaci rozsudku.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu a dále odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Současně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Z ustálené judikatury kasačního soudu přitom vyplývá, že pokud krajský soud věcně přezkoumá správní rozhodnutí trpící vadou nepřezkoumatelnosti, založí tím vadu nepřezkoumatelnosti svého rozsudku.

[23] K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).

[24] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle stěžovatele spočívala v tom, že žalovaný nespecifikoval, jakou formu zavinění vzal za zjištěnou a nezabýval se tak všemi znaky konkrétní formy nedbalosti. Krajský soud se pak nedostatečně vypořádal s námitkou stěžovatele, že došlo k porušení dvojinstančnosti řízení.

[25] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že k naplnění formálních znaků skutkové podstaty daného přestupku postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, přičemž žalobce jako držitel řidičského oprávnění měl a mohl vědět, že jedná v rozporu se zákonem.

[26] Zdejší soud připomíná, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, resp. § 15 přestupkového zákona).

[27] V posuzovaném případě je stěžovatel stíhán pro spáchání přestupku, u něhož postačuje zavinění z nevědomé nedbalosti (§ 3 zákona o přestupcích ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu].

[28] Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je

pokračování

skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích].

[29] Z judikatury NSS pak vyplývá, že v případě přestupků, u kterých postačí zavinění z nedbalosti (jako je tomu i v projednávaném případě), postačuje konstatování správního orgánu o tom, že stěžovatel se dopustil zaviněného porušení zákona (viz rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 433/2019 - 43). V posuzovaném případě se nad rámec požadavků uvedených výše citovanou judikaturou žalovaný výslovně zabýval otázkou zavinění stěžovatele a svůj závěr pak také náležitě odůvodnil, protože jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že na správní rozhodnutí obou stupňů je třeba pohlížet jako na jeden celek, a vady řízení nebo rozhodnutí v I. stupni lze odstranit v řízení odvolacím (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, č. 5/2003 Sb. NSS). Žalovaný v souladu s výše citovanou zásadou jednoty řízení rozšířil úvahy správního orgánu I. stupně týkající se formy zavinění stěžovatele. Krajský soud se pak přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkou stěžovatele ohledně tvrzeného porušení dvojinstančnosti řízení, přičemž nebylo jeho povinností zabývat se tím, zda byl postup žalovaného v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když v posuzovaném případě nedošlo ke změně prvostupňového rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení.

[31] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost, jelikož krajský soud neuvedl, co dovozuje ze svých závěrů, že je námitka stěžovatele týkající se jevu slip efekt jednou z pravidelně uplatňovaných námitek právního zástupce stěžovatele, a že je tato doložena abstraktními matematickými výpočty a odkazy na dokumenty dostupné na internetu.

[32] Za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze v první řadě označit takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost bude rovněž rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, rozhodnutí, u něhož nebude možné rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost lze hovořit jen tehdy, jestliže jeho odůvodnění nedává žádný smysl, který by svědčil o jeho skutkových a právních důvodech, respektive jestliže není zřejmé, jak bylo rozhodnuto (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24, a ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, č. 1109/2007 Sb. NSS).

[33] Zdejší soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, jelikož je z něj seznatelné, jak soud v daném případě rozhodl, přičemž výrok jakož i odůvodnění rozsudku jsou konzistentní. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud výše uvedené tvrzení stran

námítky slip efektu použil, aby zdůraznil účelovost této námítky, přičemž podrobnější odůvodnění týkající se jevu slip efekt je obsaženo v bodech 36 a 37 napadeného rozsudku.

[34] Stěžovatel dále spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nevypořádal s důkazními návrhy, kdy stěžovatel na podporu svého tvrzení o vzniku jevu slip efekt navrhl provedení důkazu znaleckého posudku, odborného vyjádření nebo vyšetřovacího pokusu.

[35] Problematika tzv. opomenutých důkazů je široce rozpracována jak v judikatuře NSS, tak v judikatuře Ústavního soudu. Opomenuté důkazy, tedy důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud v rámci volného hodnocení důkazů nezabýval, téměř vždy podle Ústavního soudu založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost (nález ÚS ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94).

[36] K otázce odmítnutí návrhu na provedení konkrétních důkazů Ústavní soud uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout. Pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí musí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000). Zároveň judikatura zdejšího i Ústavního soudu připouští, že opomenutý důkaz, jakkoli jde o vadu řízení před soudem, nemusí vždy znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 5, a usnesení ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, ve kterých dovodil jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo ve zkoumaných rozhodnutích výslovně uvedeno; dále pak rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 - 100). Dále je nutné zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, č. 1275/2007 Sb. NSS).

[37] Z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že provedení stěžovatelem navržených důkazů k prokázání výskytu jevu „slip efekt“ nepovažoval krajský soud za potřebné, neboť shledal skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečně prokázaný (zejm. bod 35. až 37. rozsudku). Ve světle uvedeného, jakož i ve světle výše uvedené judikatury, má zdejší soud za to, že se v uvedeném případě nejedná o opomenuté důkazy. Stěžovateli nadto nic nebránilo v uplatnění tohoto důkazního návrhu v řízení před správními orgány, v němž žádné námítky ani návrhy v tomto směru neuplatnil.

[38] Vzhledem k tomu, že krajský soud považoval provedení stěžovatelem navržených důkazů za nadbytečné, je nedůvodná námitka stěžovatele, že jej měl krajský soud vyzvat, aby předložil dokument BBC ve vhodném počítačovém formátu.

pokračování

[39] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho důvodu, že krajský soud neprovedl dokazování, které by prokázalo jeho závěr, že pokud by došlo k vadnému měření rychlosti, rychloměr by zobrazil chybovou hlášku.

[40] Ani této námitce však zdejší soud nepřisvědčil. Rychlost automobilu stěžovatele byla naměřena silničním laserovým rychloměrem, který měl platný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem s roční dobou platnosti. Krajský soud konstatoval, že policií používané rychloměry jsou zásadně vybaveny systémem chybových hlášení, přičemž odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45. Takový postup je zákonný, jelikož v případě skutečnosti známé soudu z úřední činnosti postačí, pokud soud označí rozhodnutí, ze kterého je daná skutečnost čerpána (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, č. 2312/2011 Sb. NSS).

[41] Stěžovatel dále krajskému soudu vytknul, že tento nevysvětlil, na základě jakých podkladů dospěl k závěru, že k jevu slip efekt nemohlo v posuzovaném případě dojít.

[42] Z bodu 37. napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud založil svůj závěr o tom, že v posuzovaném případě nedošlo k jevu slip efekt, na podkladech obsažených ve správním spisu, tedy oznámení Policie České republiky o přestupku ze dne 26. 6. 2017, záznamu o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacím listu silničního laserového rychloměru. Zdejší soud přisvědčil krajskému soudu, že takový postup je nutno ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu považovat za dostatečný (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56). Současně zdejší soud přisvědčil stěžovateli, že způsob měření rychlosti laserovým rychloměrem není obecně známou skutečností, krajský soud však s ní jako se skutečností obecně známou ani neoperoval, protože je námitka stěžovatele v tomto smyslu nedůvodná. Z odůvodnění napadeného rozsudku (bod 37.) je rovněž zřejmé, že se krajský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkou stěžovatele, že záměrný kříž na registrační značce nasvědčuje jevu slip efekt, protože tuto vyvrátil, a naopak uvedl, že tato skutečnost mluví ve prospěch závěru, že v posuzovaném případě k jevu slip efekt nedošlo.

[43] Námitka stěžovatele, že krajský soud nezdůvodnil, že slip efekt nemůže nastat v situaci, kdy se na dané pozemní komunikaci nenacházela žádná vozidla, rovněž nemůže obstát. Krajský soud explicitně neuvedl, že slip efekt nemůže nastat pouze z toho důvodu, že se na příslušné komunikaci nenacházela žádná vozidla. Dle názoru zdejšího soudu se jedná o podpůrný argument soudu, kterým měl soud za cíl podpořit svůj závěr, že v posuzovaném případě nedošlo k nepřesnosti měření (tedy ani k jevu slip efekt). Tvzení krajského soudu, že „*kromě toho byla výstupní fotodokumentace pořízena ve chvíli, kdy se na dané pozemní komunikaci nenacházela žádná další vozidla*“, je přezkoumatelné, jelikož je založeno na fotodokumentaci, jenž je založena ve spisu.

[44] Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že je napadený rozsudek přezkoumatelný, jelikož se krajský soud řádně vypořádal s veškerou žalobní argumentací stěžovatele.

[45] Stěžovatel zpochybnil skutková zjištění vztahující se k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tvrzením o zkreslení měření rychlosti z důvodu existence tzv. slip efektu. Tento „efekt skluzu“ by měl podle stěžovatele spočívat ve zkreslení výsledku měření v důsledku „sklouznutí“ paprsku laserového rychloměru po vozidle v průběhu měření.

[46] K této námitce soud předesílá, že (jak již vyslovil ve výše citovaném rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56): *„Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“* Právě zmíněné podklady rozhodnutí (oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a v posuzovaném případě ověřovací list silničního laserového rychloměru) tvořily základ pro zjištěný skutkový stav.

[47] Zdejší soud již v rozsudku ze dne 21. 10 2019, č. j. 1 As 105/2019 - 36, zdůraznil, že pokud správní orgány obstaraly takovou sadu důkazů, která stran správnosti měření nevyvolává žádné pochyby, je třeba mít (pokud není prokázán opak) za to, že měření proběhlo správně. Stěžovatel naproti tomu nepřednesl žádná relevantní tvrzení, ani důkazní návrhy, které by byly (alespoň hypoteticky) s to zpochybnit skutková zjištění vyplývající z podkladů obsažených ve správním spisu.

[48] Ve správním řízení bylo prokázáno, že v ose měření (mezi rychloměrem a vozidlem) nebyly žádné pohyblivé věci, které by vstoupily do cesty paprsku, a mohly by tak (v případě pravdivosti stěžovatelovy teorie o vzniku slip efektu) měření jakkoli ovlivnit, na což přílehlavě reagoval též krajský soud, když uvedl, že výstupní fotodokumentace byla pořízena ve chvíli, kdy se na dané pozemní komunikaci nenacházela žádná další vozidla. Zdejší soud zdůrazňuje, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by slip efekt měl být dovozován, uvedl pouze takovou ničím nepodloženou možnost s poukazem na umístění záměrného kříže. Na druhou stranu však sám uvádí, že tento efekt může nastat bez ohledu na polohu záměrného kříže na vozidle. Umístění záměrného kříže však na fotografii obsažené ve správním spise je na přední spodní části vozidla, což dostatečně prokazuje zaměření měřeného vozidla, tedy vozidla stěžovatele.

[49] Zdejší soud nadto upozorňuje, že námitku výskytu jevu slip efekt vznesl stěžovatel až v řízení před krajským soudem. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 - 80 [17]: *Správní orgány v projednávaném případě provedly výslech zasahujících policistů jako svědků a vyšly z fotografické dokumentace a ověřovacího listu k měřicímu zařízení. Tyto důkazy osvědčily bez pochyb jak existenci dopravního značení, tak správnost měření rychlosti stěžovatelova vozidla. V průběhu správního řízení tak nevyšlo najevo nic, co by vyvolávalo důvodné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Jak tedy Nejvyšší správní soud uvedl ve své judikatuře, jednalo se 'o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti*

pokračování

skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. [...] Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsaných důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.' (rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47). Účelem soudního řízení tak v tomto případě není v první řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěném skutkovém stavu.“

[50] Zdejší soud má za to, že stěžovatel v souladu s citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu neprokázal, že je přiměřeně pravděpodobné, že skutkový děj proběhl odlišně, než jak vzaly správní orgány za prokázané. Vzhledem k výše uvedenému se zdejší soud naopak domnívá, že byla dostatečně prokázána vina stěžovatele způsobem, který postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

[51] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že odečtení odchylky 3 km/h nevyvrací, že měření rychlosti nebylo jevem slip efektu ovlivněno. Vzhledem k výše uvedenému však tato námitka ztrácí na významu, když na základě podkladů získaných ve správním řízení bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost o více než 30 km/h, a ke slip efektu v posuzovaném případě nedošlo.

[52] Stěžovatel dále namítl vadu výroku prvostupňového rozhodnutí, která měla spočívat v absenci ustanovení obsahujících zákonná kritéria k uložení správního trestu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že je postačující, pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí odkázáno na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, ve kterém bylo v rozhodnou dobu stanoveno, že se za výše uvedený přestupek ukládá pokuta v rozmezí 2.500 – 5.000 Kč. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je patrné, že se prvostupňový správní orgán vypořádal se všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty.

[53] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, že neuvedení zákonných kritérií pro udělení pokuty ve výroku rozhodnutí nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jsou tato kritéria obsažena v odůvodnění rozhodnutí. Ve stejném duchu ostatně hovoří též judikatura zdejšího soudu stanovující, že „[s]právní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu“ (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008 - 60, Sb. 738/2009 NSS). Shodně se vyslovuje též doktrína, dle které je správní orgán při ukládání sankce povinen zabývat se všemi

okolnostmi, které zákon stanovuje či předpokládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl a ke které nikoliv (viz Jemelka, L., Vetešník P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2013, s. 70 – 80).

[54] Pokud jde o nesouhlas stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internetové úřední desce soudu, Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, či ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29).

IV. Závěr a náklady řízení

[55] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[56] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu